

Mitől nyugszik meg a lelkünk?

2024.09.10.

Suhai György

„Abban az időben így szólt Jézus: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. ²⁶Igen, Atyám, mert így láttad jónak. ²⁷Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. ²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:25-30)

Jézus azért jött, hogy bemutassa és ezáltal kijelentse nekünk az Atyát. De nem mindenki vette az adást, nem mindenki látta meg Jézusban az Atyát. Jézus előbb kifakad zsidó kortársai ezen megdöbbenő értetlenségén, hitetlenségén, majd pedig elkezd dicsőíteni az Atyát azért, hogy ő rejtette el magát a „bölcsék és értelmesek” elől, azaz a művelt, képzett vallási vezetőktől, farizeusoktól és úgy döntött, hogy „az egyszerű embereknek” jelenti ki magát. Kik ezek? Szó szerint a „csecsemőknek” vagy „kisgyermeknek” (gör. *népioi*). Akik nincsenek megfertőzve az írástudók és farizeusok kovászával, tanításával (Mt 16:6,12), amely lelkileg vakká, süketté, érzéketlenné tette a népet (Mt 15:14; Mt 13:13). De nem mindenkit!

Legutóbb a 10. fejezet végén beszélt Jézus a „kicsinyekről”: *„Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát.”* (Mt 10:42) Vagyis Jézus az élő hitű tanítványokra gondol, akik az Atya családjának tagjai, az Atya gyermekei, Jézus, a Fiú testvérei, akiket rendkívüli módon megbecsül mind az Atya, mind a Fiú. Ezek azok, akiket az Atya a világ kezdete előtt a Fiúnak adott (Jn 17) *„Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket Isten adott nekem.”* (Zsid 2:13) *„Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tiéd voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet. ⁷Most tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van; ⁸mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tetőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem.”* (Jn 17:6-8)

Majd így folytatja Jézus: *„Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.”* (22) .

Az Atya mindent átadott, elmondott, kijelentett a Fiúnak, aki mindenkinél jobban, közelebből és hitelesebben ismeri az Atyát ezen a világon és az Atya is őt. Az „ismer” egy hihetetlenül mély, bensőséges kapcsolatra, szeretetközösségre utal. Ebben a közösségben ismeri Jézus az Atyát és az Atya Jézust. Erre nincsenek szavak, ennek az atyai szeretetnek a leírására nem elegek a szavak, ezt látnunk kell! Ezért jött, öltött testet Jézus! De úgy tűnik, hogy nem csak az Atya dönti el, hogy ki elől rejti el magát és kinek jelenti ki, hanem a Fiú is bír ezzel a hatalommal. Ez nyilvánul meg, amikor egy ponton túl példázatokban kezd el beszélni a néphez: *„Azért szólok velük példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedék rajtuk Ésaías jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek, és látván lássatok, és ne ismerjete! Mert megkövérédedt e nép szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták, hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti [tanítványok] szemeitek pedig boldogok, hogy látnak, és a ti füleitek, hogy hallanak... Akinek van füle a hallásra [t.i. Istentől!], hallja!”* (Mt 13:13-16, 43)

Eddig beszélt Jézus az isteni titokról, a kiválasztás titkáról (ld. Apcsel 13:48), most pedig rátér az ember felelősségére! Az Atya némelyeket kiválasztott ugyan az örökéletre, az ő megismerésére és a

vele való szeretetközösségre, de, Jézus által, mindenkit meghív erre a közösségre („*sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak*” - Mt 22:14): „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (28) Ez a meghívás mindenkinek szól! Csak Jézusnál talál megnyugvást a lelkünk a farizeusok, írástudok, azaz a törvény megnyomorító terhe alól. Ne a farizeusokhoz menjete, akik a törvénnyel, beleértve az ő saját törvényeiket is, próbálják elhíttetni veletek, hogy ha ezeket megteszitek, akkor majd megnyugszik Istennél a lelketek. De közben egyre jobban megnyomorodott a nép lelke, mert nem tudtak megfelelni ezeknek a törvényeknek.

Jézus nem egy új szabályrendszerbe hívja őket, hanem a vele és általa az Atyával való szeretetkapcsolatba. Az Atya megismerése fogja elhozni az igazi belső békét. Amit ő megismert az Atyából, azt át akarja adni, ki akarja jelenteni a kicsinyeknek, nekünk, az ő tanítványainak, hogy megnyugtassa a mi teljesítménykényszertől elgyötört lelkünket.

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”

A farizeusoknak, az akkori tanítóknak, rabbiknak is volt tehát egy „igája”, szavakban és tettekben megnyilvánuló tanítása, ami megnyomorította a népet. Jézus, mint forradalmár és mint az Atya küldötte és képviselője azt mondja, hogy ne tőlük tanuljatok az Atyáról, az Atyával való szeretetkapcsolatról, hisz, ahogy mondtam, ők nem ismerik az Atyát, sem a Fiút! Hanem tőlem tanuljatok, énhozzám jöjjetek, hogy az Atyát igazán megismerhessétek. Ez vérlázító lehetett az akkori vezetők számára. De Jézus végül ki is mondja, amit többen is gondolhattak már a vallási vezetőkről, t.i. hogy „*ti az ördögatyától vagytok!*” (Jn 8:44). Vagyis azért nem tudnak az Atyáról igaz, megnyugtató módon tanítani, mert nem csak hogy nem ismerik őt, hanem az ördögatyát akarják úgy bemutatni, a vallásos tanításaik által, mintha ő lenne az Atya! Ez aztán ördögi! Ezért felzaklató, nyugtalanító, megterhelő a farizeusok igája. Gyümölcslébe kevert méreg! Ők maguk is teljesen félreismerik az Atyát, sőt összetévesztik az ördöggel és másokat is erre az ördögi, téves ismeretre tanítanak s ezáltal az ördöggel való közösségbe hívnak. Ezért nem semleges, ezért nem veszélytelen a kegyesség az vallásosság, mely azt hirdeti magáról, hogy az Istenről szól, de valójában az ördög áll mögötte. Ezért mondja Jézus, hogy ne tőlük akarjanak az Atyáról tanulni, hanem Tőle, aki tényleg ismeri őt.

De nem csak ezért volt Jézus a hiteles forrás az Atya megismeréséhez, hanem azért is, *ahogy ő az Atyáról tanított.* Szó szerint így hangzik a fenti mondat: „*Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.*” A szelídség és az alázat szüntelenül hozzáférhetővé tesz minket mások számára. A farizeusokról ez nem volt elmondható. Ők az egyszerű ember számára megközelíthetetlenek voltak, a szentek, a kiváltságosak, a mindenki felett állók. Ilyenné tette őket a saját halott vallásos rendszerük. Óvakodjatok a büszke, öntelt, arrogáns tanítóktól! – mondja Jézus! Ilyenné tesz a vallásosság. A vallásos emberek a leggőgösebb, legbüszkébb emberek. Az Atya igaz ismerete, az Atyával való mély szeretetkapcsolat azonban szelíddé, alázatossá formálja az embert, olyanná, mint Jézust.

Tehát nem azt kell megtanulnunk, hogy hogyan legyünk olyan szelídek és alázatosak, mint Jézus, ez egy újabb törvény lenne, amit megint csak nem tudnánk betartani. Hanem az Atyáról kell tanulnunk, őt kell minél jobban, Jézus által, megismernünk és ez a bensőséges, kapcsolati ismeret fog bennünket szelíddé és alázatossá tenni, így fog megnyugodni, nem egy újabb törvényben, hanem az Atyánál a lelkünk. S mindez a Lélek gyümölcseként fog megjelenni bennünk.

Fülöppel együtt mi is kérjük bátran Jézustól: „*Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, s az elég lesz nekünk!*” (Jn 14:8) És aztán figyeljük, hogyan fogja megmutatni őt nekünk a bennünk élő Jézus.